

בש"פ 2676/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 2676/18

בש"פ 2717/18

לפני:

כבוד השופט א' שהם

מדינת ישראל

העוררת בבש"פ 2676/18
והמשיבה בבש"פ 2717/18:

נ ג ד

המשיב בבש"פ 2676/18 והעורר פלוני
בבש"פ 2717/18:

עררים על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בחיפה,
מיום 25.03.2018; ומיום 29.03.2018, במ"ת
13440-02-18, שניתנו על ידי כב' השופט א' פורת

בשם העוררת בבש"פ 2676/18 עו"ד מירי קולומבוס; עו"ד עידית פרג'ון
והמשיבה בבש"פ 2717/18:

בשם המשיב בבש"פ 2676/18 עו"ד אתנה אדרי
והעורר בבש"פ 2717/18:

החלטה

1. לפני עררים על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת), במ"ת 13401-02-18, מיום 25.03.2018; ומיום 29.03.2018 (להלן: ההחלטה הראשונה ו-ההחלטה השנייה, בהתאמה). בגדרה של ההחלטה הראשונה, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב בבש"פ 2676/18 והעורר בבש"פ 2717/18 (להלן: המשיב), והוחלט כי הוא יעצר עד לתום ההליכים במשפטו. במסגרת ההחלטה השנייה, החליט בית המשפט קמא כי המשיב ישהה בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית בפיקוח אלקטרוני.

כתב האישום שהוגש נגד המשיב

2. נגד המשיב ונאשם נוסף (להלן: הנאשם 1), הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

נטען בכתב האישום, כי ביום 31.12.2017, נסע הנאשם 1 ברכב פרטי, בכביש 4 מכיוון צפון לדרום, באזור "עין המפרץ" (להלן: הכביש), כאשר הוא נושא עימו אקדח טעון בכדורים בקוטר של 6.35 מ"מ (להלן: הנשק). באותה העת, נסע המשיב בכביש, ומשהבחין בנאשם 1 החל לנסוע בעקבותיו. בשלב מסוים, התנגש המשיב, באמצעות רכבו, ברכבו של הנאשם 1 בכוונה לפגוע בו. בשל ניסיונותיו של המשיב לחסום את נתיב נסיעתו, סטה הנאשם 1 אל עבר כביש שירות באזור "כרי נעמן", ובו נתיב נסיעה אחד, כאשר המשיב דולק בעקבותיו. בהמשך, כפי שנטען בכתב האישום, המשיב פגע בשנית באמצעות רכבו, בחלק האחורי של רכבו של הנאשם 1, בכוונה לפגוע בו. לאחר זאת, יצא המשיב מרכבו וניגש אל רכבו של הנאשם 1, ובשלב זה יצא גם הנאשם 1 מרכבו, כאשר הוא אוחז בידו בנשק. בהמשך, לפי הנתען, ירה הנאשם 1 באמצעות הנשק 4 קליעים לכל הפחות, מטווח קצר לעבר המשיב, וזאת בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. כתוצאה מהירי, נפגע המשיב מקליע בזרועו השמאלית ובירך שמאל. לאחר זאת, נמלט הנאשם 1 מהמקום באמצעות רכבו.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיב, הוגשה בקשה להאריך את מעצרו, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשתה, טענה העוררת בבש"פ 2676/18 והמשיבה בבש"פ 2717/18 (להלן: העוררת) לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת למשיב, ובכלל זאת סרטוני מצלמות אבטחה, ועדויות של עדי ראייה. כמו כן, טענה העוררת כי המעשים המיוחסים למשיב יוצרים חשש סביר כי הלה יסכן את שלום הציבור, ולפיכך קיימת עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). בנוסף, נטען על ידי העוררת כי "נעשו ניסיונות רבים לאתר [את המשיב] במשך תקופה, והוא נעצר ביום 04.02.2018". לפיכך, נטען כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורו של המשיב ממעצר יביא לשיבוש הליכי משפט ולהתחמקות מהליכי שפיטה, חשש המגבש עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1) (א) לחוק המעצרים.

ההליכים בבית משפט קמא

4. ביום 25.03.2018, ניתנה החלטתו הראשונה של בית המשפט המחוזי, במסגרתה נקבע כי ברשות העוררת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. בית המשפט קמא סקר את הראיות שנאספו בעניינו של המשיב, ובהן:

עדות של העד י.א. ותיאורה של חברתו ש., אשר שמעה ממנו בטלפון על ההתרחשויות, אותן ראה במהלך האירוע; "דו"ח צפייה - קיבוץ כפר מסריק", שערך החוקר אברמוביץ; בחירתו של המשיב לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו, ושלא לספק כל גרסה למעורבותו באירוע; מיקום הנזקים ברכב ה"סקודה" שבו נהג המשיב; ועדותם של העדים י.מ. ו-ס.ו. לאחר זאת, קבע בית המשפט קמא, כי בחינת התיק וחומר הראיות שבו מעלה, כי המשיב ניסה פעם אחר פעם ליצור מגע עם הנאשם 1, ונראה כי הלה בחר להימלט מפניו. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי גם מיקום הנזקים ברכב ה"סקודה" מחזק את אופן התרחשות הפגיעה המתוארת לעיל; וכי "כל התיאוריה שהעלתה ב"כ המשיב 2 [המשיב] באשר לאופן קרות הנזקים ברכבו של מרשה, אינה מעוגנת בראיות והיא תיאורטית". לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי, כי "אופן נהיגתו של המשיב 2 [המשיב], הכוללים ניסיון לחסום את כיוון נסיעתו של המשיב 1 [הנאשם 1] ופגיעה הנראית כמוכונת ברכבו, מבססים את יסוד 'המעשה' שבסעיף האישום. בהעדר כל הסבר תמים שניתן, אופן נהיגתו של המשיב 2 [המשיב] נראה כממלא את היסוד הפיזי של העבירה המיוחסת". אשר ליסוד הנפשי, קבע בית המשפט המחוזי, כי "דומה כי נהיגה באופן בו נהג לכאורה המשיב 2 [המשיב], הכוללת חסימת נתיב רכב נוסע ופגיעה מכוונת בו, מהווים מעשים אשר קיימת אפשרות קרובה למדי כי יביאו לפגיעה במשתמש בדרך". עוד נקבע על ידי בית משפט קמא, כי עוצמת התגובה של הנאשם 1 מלמדת על כי מערכת הקשרים בין המשיב לבין לא נחשפה, ואולם מדובר ב"מערכת טעונה ונפיצה"; ובנסיבות אלה, "קשה עד מאוד לקבל את הטענה כי אפשר והאירועים שתוארו בכתב האישום מקורם בתאונה אקראית". על יסוד האמור, קבע בית משפט קמא, כי במצב הראייתי שבתיק, קיימת תשתית לכאורית התומכת באישום המיוחס למשיב. על קביעתו זו של בית משפט קמא הגיש המשיב ערר המונח לפני (בש"פ 2717/18).

עוד נקבע, כי הוכח קיומה של עילת מעצר נגד המשיב, מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. עם זאת, ציין בית המשפט המחוזי, כי "בשקלול טיב המעשה והעושה, סבור אני כי ניתן יהיה לאיין את המסוכנות באמצעות מערך מפקחים מתאים אליהם יצורף איזוק אלקטרוני. על מקום החלופה להיות מרוחק משמעותית ממקום התרחשות האירועים וממגורי משיב 1 [הנאשם 1]".

בו ביום, בחן בית משפט קמא חלופת מעצר המצויה באיזור הצפון, במקום מגורי אחותו של המשיב, ואף שמע את המפקחים המוצעים. בהמשך, ציין בית המשפט המחוזי, כי אין לחובת המשיב עבירות שעניינן הפרת הוראה חוקית או הפרת תנאי מעצר. לאור האמור, הורה בית המשפט המחוזי על עריכת חוות דעת מטעם היחידה לפיקוח אלקטרוני, בדבר היתכנות התקנת איזוק אלקטרוני בחלופה המוצעת - מקום מגורי אחותו של המשיב, בעיר נהריה (להלן: חוות הדעת). ביום 29.03.2018, ולאחר קבלת חוות הדעת, לפיה החלופה המוצעת הינה ישימה ועומדת בתנאים הנדרשים, קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"בישיבה הקודמת הוצגה חלופה בעיר נהריה, שאינה מרוחקת, אולם שמעתי את המפקחים המוצעים, שהם בני משפחתו הקרובים של המשיב. אולם למשיב לא היה קשר רציף עימם בטרם האירועים נשאו תיק זה, אולם אני סבור כי כעת, משהוטלה משימת הפיקוח, המפקחים יעמדו בה באופן אחראי וכי המשיב לא ירצה להפר את האמון של בני המשפחה, לרבות אמו, ושוכנעתי כי יעמוד במגבלות שיוטלו. לצד זאת בשל קרבת החלופה למקום ההתרחשויות ראיתי בשלב זה להורות שלא ינתנו חלונות התאווורות עד לבחינת התייצבות החלופה".

לאחר זאת, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, וזאת בתנאים הבאים:

1. המשיב ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני בעיר נהריה, כאשר בכל עת יפקח על המשיב אחד מארבעת

המפקחים המפורטים בהחלטה.

2. איסור יציאת המשיב מהבית, למעט לצורך התייצבות בבית משפט או באישור בית המשפט.
3. איסור יצירת קשר עם עדי התביעה שאינם שוטרים, בייחוד כלפי המעורב האחר ובני משפחתו.
4. הפקדה עצמית של המשיב בסך 20,000 ₪ בקופת בית המשפט, וחתימה על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪, להבטחת תנאי מעצרו.
5. הפקדה בסך של 5,000 ₪ על ידי כל אחד מהמפקחים, וחתימתו על התחייבות צד ג' בסך של 15,000 ₪.
6. צו עיכוב יציאת המשיב מהארץ.

העוררת אינה משלימה עם ההחלטה להסתפק במעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני, ולפיכך הגישה ערר על ההחלטה (בש"פ 2676/18).

ביום 29.03.2018, התקיים דיון בפניי בערר זה. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ולנוכח הוראת סעיף 22ג(ב) לחוק המעצרים, הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, טרם שאדון בערר המדינה. אשר לעררו של המשיב (בש"פ 2717/18), הוריתי לבאת כוחו להגיש את נימוקי הערר עד ליום 10.04.2018. כמו כן, קבעתי כי, בשלב זה, ימצא המשיב במעצר עד להחלטה אחרת.

תסקיר המעצר בעניינו של המשיב

בתסקיר המעצר, מיום 24.04.2018, נמסר, בין היתר, כי "נראה כי [המשיב] סיגל לעצמו נורמות ודפוסים בעייתיים וכי הוא מנהל קשרים עם חברה עבריינית ונראה כי מתקשה להתנתק מעולם זה. בנוסף עולה כי הוא נעדר מסגרת תעסוקתית יציבה... לקחנו בחשבון עמדותיו הקורבניות והטלת אחריות על גורמים חיצוניים כגורמי הממסד...". לפיכך, קבע שירות המבחן כי "במכלול נתוניו, אנו מתרשמים כי קיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק". בסיום התסקיר, פסל שירות המבחן את חלופת המעצר המוצעת, בציינו כי: "התרשמנו מבני משפחה שמעוניינים לתמוך בשמואל ולסייע לו כיום במצבו. מדובר באנשים המנהלים אורח חיים נורמטיבי, מכירים בהסתבכויותיו של שמואל לאורך השנים, אך עולה ספק ביחס ליכולתם להציב לו גבולות. נראה כי לאורך השנים התקשו להוות גורם ממתן התנהגותו פורצת הגבולות". לאור האמור, נמנע שירות המבחן מהמלצה לשחרר את המשיב לחלופת המעצר המוצעת.

הערר על ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד המשיב - בש"פ 2717/18

5. בערר שלפניי, נטען על ידי עו"ד אתנה אדרי, ב"כ המשיב, כי שגה בית המשפט המחוזי עת קבע כי ברשות

העוררת תשתית לכאורית לתמיכה בעבירה המיוחסת למשיב. לשיטת ב"כ המשיב, המתואר בכתב האישום אינו עולה בקנה אחד עם הנחיית פרקליט המדינה 2.17 - "מדיניות העמדה לדין של נהגים המנהלים מרדפים בכבישים" (להלן: הנחיית פרקליט המדינה); וכי השימוש בסעיף 332(2) לחוק העונשין "אינו הולם את נסיבות האירוע ולא עומד בקריטריונים שקבע פרקליט המדינה ורחוק אלפי שנות אור מהמקרים בהם נאשמים נאשמים בסעיף זה". ב"כ המשיב הוסיפה וטענה, כי שגה בית המשפט קמא משלא נתן משקל מספיק לטענותיה, לעניין הקריטריונים המנחים בהנחיית פרקליט המדינה, ובין היתר, לדרישה כי על הנאשם לחצות צמתים באור אדום, טרם שיואשם בעבירה זו. לגישת ב"כ המשיב, אין אינדיקציה בכתב האישום ובתיק החקירה, לרבות בסרטוני האבטחה ובעדותו של העד י.א., לכך שהמשיב לא ציית לרמזור אדום. עוד נטען על ידי ב"כ המשיב, כי שגה בית המשפט קמא משלא התייחס לטענתה, לפיה לא ניתן להוכיח יסוד נפשי של כוונה, וזאת לנוכח האמור ב"דו"ח רכז בוחנים חוף", לפיו "על פי הצפייה לא ניתן לקבוע בוודאות כי הרכב הפוגע עשה זאת בכוונה". עוד נטען על ידי ב"כ המשיב, כי שגה בית המשפט המחוזי עת זקף לחובת המשיב את שתיקתו בחקירה. כמו כן, לא נתן בית המשפט את דעתו לטענות ב"כ המשיב, כי בניגוד לנטען על ידי העוררת, צו המעצר בעניינו של המשיב הוצא כחודש ימים לאחר קרות האירוע, ורק ביום שלמחרת הגיעה המשטרה, לראשונה, כדי לעצור את המשיב. נטען בנוסף על ידי ב"כ המשיב, כי שגה בית המשפט המחוזי עת נעתר לבקשת ב"כ העוררת לעיין בראיות חסויות במעמד צד אחד. על יסוד האמור, גורס המשיב כי יש לקבל את עררו, ולקבוע כי "אין ראיות לכאורה המבססות את העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ציבורית ואף לא מתקיים היסוד הנפשי של כוונה הנדרש בעבירה זו, היה ובית המשפט הנכבד יחליט כי ישנן ראיות לכאורה, הרי שיש לקבוע כי עוצמתן מתאימה לעבירה קלה יותר, שאינה מקימה עילת מעצר".

6. בדיון שנערך לפני, ביום 03.06.2018, טענה העוררת, באמצעות באת כוחה, עו"ד עידית פרג'ון, כי אין מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, כי הונחה בפניו תשתית לכאורית לתמיכה באישום המיוחס למשיב. לשיטת העוררת, הנחיית פרקליט המדינה אינה רלוונטית לעניינו של המשיב, שכן אין מדובר בסיכון שנוצר כתוצאה נלווית לנהיגה המהווה סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אלא שעסקין במשיב אשר במתכוון דולק אחר אדם אחר, ופוגע בו באמצעות רכבו, תוך סיכון למשתמשים נוספים בדרך. עוד נטען על ידי העוררת, כי "המארג העובדתי שמבסס את התמונה שבה העורר [המשיב] רודף אחר הרכב לכל אורך הדרך, מתבסס על עדי ראיה, סרטונים ותמונות"; וכי ניתן ללמוד מהסרטונים המצויים בחומר החקירה, כי המרדף נעשה ביוזמתו הברורה של המשיב. העוררת חזרה וטענה כי עדויותיהם של עדי הראיה י.א. ו-ו.ו., תומכות זו בזו, ומחזקות את אשר נראה בסרטוני האבטחה. לגישת העוררת, חומר הראיות אינו מותיר ספק בכך כי המשיב הוא זה שיזם את הפגיעה ברכבו של הנאשם 1, וכי אין מדובר ב"תאונת דרכים תמימה", כפי שנטען על ידי ב"כ המשיב. העוררת הזכירה, כי המשיב שמר על זכות השתיקה, ולא מסר גרסה חלופית לגבי התרחשות האירועים; וכי צו המעצר בעניינו הוצא בסוף חודש ינואר 2018, המשיב נמנע מלהגיע למשטרה, הגם שידע כי הוא דרוש לחקירה. העוררת הוסיפה וטענה, כי היה ניסיון לאתר את המשיב סמוך לגן ילדים של בנו ומעדות השוטרים עולה כי נאמר להם שהוא קפץ מגדר הגן. על יסוד האמור, גורסת העוררת כי יש לדחות את הערר, ולהותיר את החלטתו של בית משפט קמא, בדבר קיומן של ראיות לכאורה, על כנה.

דיון והכרעה בבש"פ 2717/18

7. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני המשיב ולתגובת העוררת, ועיין בחומר החקירה שצורף על ידי העוררת, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

נקודת המוצא לדיונו מצויה בסעיף 21 לחוק המעצרים, הקובע כי בית המשפט יורה על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בהתקיים שלושה תנאים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופה שתשיג את מטרת המעצר, תוך פגיעה פחותה בחירותו של הנאשם.

המחלוקת במסגרת ערר זה נוגעת לשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב.

8. הלכה היא, כי בית המשפט לא יורה על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, אלא אם השתכנע כי התשתית הראייתית הגולמית שבפניו מקימה סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם, בתום ההליך הפלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל (15.04.1996); בש"פ 6630/14 מדינת ישראל נ' גרנוביץ' (07.10.2014)).

ובחזרה לעניינו. נראה, כי העוררת הציגה צָבָר של ראיות לכאורה, וביניהן: עדותו של עד התביעה י.א., ותיאורה של חברתו ש', אשר שמעה ממנו בטלפון על ההתרחשויות בהן הבחין במהלך האירוע; ו"דו"ח צפייה - קיבוץ כפר מסריק", שערך החוקר אברמוביץ, ראיות הקושרות את המשיב למעשה המיוחס לו. טענות ב"כ המשיב, לפיהן אין כל ראיה שסימני הפגיעה ברכבו של הנאשם 1 נגרמו כתוצאה ממעשי המשיב; וכי אין לשלול את האפשרות כי המדובר בתאונת דרכים "תמימה", נדחו, בצדק, על ידי בית משפט קמא. לטעמי, המארג הראייתי אשר הונח בפני בית המשפט מקים תשתית לכאורית איתנה, התומכת באישום המיוחס למשיב, ואפרט.

ראשית, במזכרו של אברמוביץ נאמר כי בצומת "נתקה" נעמד רכבו של המשיב במקביל לרכבו של הנאשם 1, וכאשר המשיב ירד מהרכב והתקרב לרכבו של הנאשם 1, נמלט האחרון מהמקום, לעבר כביש שירות הסמוך. שנית, מעדויותיהם של העדים י.מ. ו-ו.ו. עולה, כי המשיב ניסה פעמיים להדביק את רכבו של הנאשם 1; ומעדותו של העד י.א. עולה, כי רכב ה"סקודה", בו נהג המשיב, הוא שפגע ברכבו של הנאשם 1, כאשר מיקום הנזקים ברכב ה"סקודה" מחזק את אופן התרחשות הפגיעה, בהתאם לעדותו של עד זה. לא למותר הוא לציין, כי המשיב בחר לשמור על זכות השתיקה, ולא סיפק כל גרסה באשר למעורבותו באותו אירוע, עובדה אשר הופכת כל טענה אשר הועלתה על ידו, באשר לאופן קרות הנזקים ברכבו של הנאשם 1, לתיאורטית גרידא. בהעדר הסבר תמים לגבי האופן בו נהג המשיב, ועל יסוד הראיות שפורטו לעיל, נראה, לכאורה, כי קיימת תשתית ראייתית להוכחת היסוד הפיזי של העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

אשר ליסוד הנפשי שבעבירה, מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט המחוזי, כי בנסיבות דנן קשה לקבל את הטענה, לפיה אפשר שהאירועים שתוארו בכתב האישום מקורם בתאונה "אקראית ותמימה". סבורני, כי התנהלות המשיב במהלך האירוע, מעידה, לכאורה, על כוונתו לפגוע ברכבו של הנאשם 1, ואין באמור ב"דו"ח רכז הבוחנים חוף", כדי לשנות מסקנה זו, אשר הוכחה באמצעות המארג הראייתי הכולל, שהונח בפני בית משפט קמא.

9. לאור האמור לעיל, מסקנתי היא כי העוררת הציגה תשתית ראייתית לכאורית, להוכחת אשמתו של המשיב. עוד אוסיף, כי יש לדחות את הטענה לפיה מדובר בראיות לכאורה שעוצמתן חלשה. לפיכך, דין הערר להידחות.

הערר על ההחלטה בדבר שחרור המשיב ממעצר בתנאים מגבילים - בש"פ 2676/18

10. בערר שהגישה, טוענת העוררת כי שגה בית משפט קמא עת הורה על שחרורו של המשיב ממעצר, בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית בפיקוח אלקטרוני, וזאת אף מבלי לקבל תסקיר מעצר בעניינו. לטענת העוררת, לא היה מקום להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני, לנוכח מאפייני המסוכנות הברורים הקיימים בעניינו של המשיב. לגישת העוררת, מסוכנותו של המשיב נלמדת מהתנהגותו המסוכנת במהלך האירוע ולאחריו, כמו גם מעברו הפלילי המכביד. העוררת הוסיפה וטענה, כי מסוכנותו של המשיב לשלום הציבור אף מתחזקת נוכח הסכסוך הפעיל הקיים בינו לבין הנאשם 1, אשר מעמיד בסכנה את הנאשמים עצמם ואת הסובבים אותם. עוד נטען, כי מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, בהיתן העובדה כי גם הנאשם 1 נתון באיזוק אלקטרוני, ובסמיכות גיאוגרפית, מאפשר ואף "מזמין" את המשך המאבק ביניהם, תוך סיכון שלומם של השניים, וסיכון שלום הציבור סביבם. זאת, בפרט לאור העובדה כי הנשק, בו עשה הנאשם 1 שימוש במהלך האירוע, טרם נתפס, וקיים חשש כי יעשה בו שימוש נוסף. העוררת הוסיפה וטענה, כי בעניינו של המשיב קמות גם עילות מעצר של שיבוש הליכי משפט וחשש להימלטות מן הדין, מכוח סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים. בהמשך, טענה העוררת כי שגה בית המשפט המחוזי משלא נתן את המשקל הראוי לעברו הפלילי המכביד של המשיב. העוררת טענה, בהקשר זה, כי לחובתו של המשיב 11 הרשעות קודמות, בגין הוא ריצה תקופות מאסר שונות, בעבירות אלימות; נשק; איומים; ורכוש. העוררת הוסיפה וטענה, כי בניגוד לאמור בהחלטתו של בית משפט קמא, לחובת המשיב עומדת גם הרשעה בעבירה שעניינה הפרת הוראה חוקית, דבר המקים "חשש מהותי וממשי בנוגע ליכולת לתת במשיב האמון הנדרש להשמטו בפיקוח אלקטרוני". עוד נטען על ידי העוררת, כי שגה בית משפט קמא עת שחרר את המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני בלא קבלת תסקיר מעצר עדכני, וזאת לנוכח מאפייני המסוכנות המובהקים הקיימים בעניינו, ובניגוד להוראת סעיף 22(ב) לחוק המעצרים. העוררת הבהירה, כי אין בהחלטתו של בית משפט זה בעניינו של הנאשם 1, אשר שוחרר למעצר באיזוק אלקטרוני, כדי להשליך על התוצאה בערר זה. לשיטת העוררת, ניתן להצביע על שוני מהותי בעניינו של הנאשם 1 לעומת המשיב, ובכלל זה מדובר בכך כי הנאשם 1, בניגוד למשיב, לא יזם ולא תכנן את התרחשות האירוע; הנאשם 1 נעדר עבר פלילי, בעוד שעברו של המשיב מכביד; וקיומו של תסקיר מעצר חיובי בעיקרו לגבי הנאשם 1, לעומת התסקיר השלילי שניתן בעניינו של המשיב. על יסוד האמור, גורסת העוררת כי יש לקבל את עררה, ולהורות על המשך מעצרו של המשיב מאחורי סורג וברית.

יצוין, כי במהלך הדיון שנערך לפניי, הגישה העוררת מידע מודיעיני לגבי המשיב אשר עמד גם בפני בית משפט קמא, וזאת חרף התנגדות ב"כ המשיב.

11. בדיון שנערך בערר, ביום 06.03.2018, טען המשיב, באמצעות באת כוחו, עו"ד אתנה אדרי, כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא, אשר התרשם, באורח בלתי אמצעי, מהחלופה המוצעת, ובדק את ארבעת המפקחים המוצעים. לשיטתה של עו"ד אדרי, אין מקום להבחין בין המשיב לבין הנאשם 1, כפי שטענה העוררת, שכן הנאשם 1 הוא זה שעשה שימוש בנשק חם, נשק אשר לא נתפס עד כה, ואילו למשיב "לא היה סכין ולא נשק, הוא זה שירו בו". עוד נטען, בהקשר זה, כי הידיעות המודיעיניות הקיימות הינן זהות, הן לגבי המשיב והן לגבי הנאשם 1; וכי גם המשיב, בדומה לנאשם 1, הוזהר על ידי קצין מודיעין משטרתי, בסמוך למועד האירוע, כי חייו בסכנה, אך הוא, בניגוד לנאשם 1, לא הקליט שיחות אלה (דו"ח פעולה מס' 0495248). בהמשך, טענה עו"ד אדרי, כי העובדה שהמשיב שמר על זכות השתיקה בחקירותיו במשטרה, נעוצה בכך שגם הוא, בדומה לנאשם 1, אינו מוכן להפליל את יריבו, וזאת לנוכח קיומו של סכסוך פעיל בין השניים. אשר לטענה כי המשיב נמלט מאימת הדין, נטען כי רק ביום 31.01.2018, נודע למשיב לראשונה, בעקבות פנייה של עורך דינו למשטרה, כי הוא דרוש לחקירה, כאשר הוא לא ידע כי עליו להתייב במשטרה. אשר לחלופת המעצר המוצעת, נטען על ידי עו"ד אדרי, כי המפקחים המוצעים הינם אנשים נורמטיביים, כאשר אחת מהמפקחות המוצעות היא קצינה בכירה בצה"ל, ולפיכך אין חשש כי המשיב יפר את התנאים שנקבעו על ידי בית משפט קמא. על יסוד האמור, גורסת ב"כ המשיב כי יש לדחות את הערר, ולאפשר למשיב לעבור לחלופת המעצר המוצעת.

דין והכרעה בבש"פ 2670/18

12. לאחר שבחנתי את החומר שהונח לפניי, עינתי בחומר הסודי בעניינו של המשיב, והאזנתי בקשב רב לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל.

יצוין, כי חלקו הראשון של הערר, באשר לצורך בקבלת תסקיר מבחן בעניינו של המשיב, התקבל זה מכבר. כאמור, ביום 09.04.2018, הוריתי לשירות המבחן למבוגרים להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, טרם הדיון בערר, ולטעמי היה גם על בית משפט קמא לנהוג כך, לפני שאישר את שחרורו של המשיב לחלופת המעצר המוצעת, מעצר בית באיזוק אלקטרוני. עתה אדרש לחלקו השני של הערר, שעניינו החלטתו של בית משפט קמא לשחרר את המשיב לחלופת המעצר בפיקוח אלקטרוני.

13. לאחר שהוחלט כי קיימת בעניינו של נאשם עילת מעצר, על בית המשפט להידרש לשאלה, כלום ניתן להשיג את מטרת המעצר, "בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה" (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). עוד יש להזכיר את ההלכה, לפיה היתכנותה של חלופת מעצר נעשית בדרך של בחינה דו שלבית. תחילה, יש לשאול האם חלופת מעצר כלשהי עשויה, ברמה העקרונית, לאיין את מסוכנותו של הנאשם. אם התשובה לשאלה זו שלילית, מסתיים בכך הדיון בנושא חלופת המעצר. ככל שהתשובה לשאלה האמורה היא חיובית, על בית המשפט להידרש למידת התאמתן של חלופות מעצר קונקרטיות, למקרה המונח לפניו (בש"פ 7829/16 (דע"ד) נ' מדינת ישראל (31.10.2016); בש"פ 5760/15 דע"ד נ' מדינת ישראל (3.9.2015); בש"פ 5109/15 ביטון נ' מדינת ישראל (30.7.2015)). טיב חלופת המעצר נגזר, בין השאר, מעוצמתן של הראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם, וכן ממעמדה ועוצמתה של עילת המעצר העומדת נגדו (בש"פ 726/16 אלחייק נ' מדינת ישראל (23.2.2016); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל (26.10.2015); בש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013)).

14. ובחזרה לענייננו. למשיב מיוחסת עבירה חמורה, המלמדת, לכאורה, על המסוכנות הרבה הנשקפת הימנו. מסוכנות זו אינה תיאורטית והיא מתחזקת לנוכח הסכסוך הפעיל הקיים בין המשיב לנאשם 1, אשר מעמיד בסכנה לא רק את שניהם אלא גם את כל הסובבים אותם. עיון בתסקיר המעצר שהוגש בעניינו של המשיב, מלמד אף הוא על מסוכנותו של המשיב, לאור העובדה כי הלה מתקשה להתנתק מהעולם העברייני; התנהלותו של המשיב מלמדת טשטוש ועמימות ביחס לקשריו השוליים ולדפוסיו המכשילים; וקיים סיכון מצידו להישנות התנהגות עוברת חוק, בעתיד. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של המשיב, כמו גם את התנהלותו לאחר האירוע, עת ידע כי הוא דרוש לחקירה, ואת שתיקתו במהלך חקירותיו במשטרה. בנסיבות אלה, נראה כי קיימת הבחנה רלוונטית בין המשיב לבין הנאשם 1. הבחנה זו מתחזקת לנוכח העובדה, כי המעשים שהתרחשו לא תוכננו על ידי הנאשם 1, והוא לא היה הצד היוזם של המעשים; תסקיר המעצר, שהוגש בעניינו של הנאשם 1, מוגדר כחיובי בעיקרו והוא מלמד על רמת מסוכנות נמוכה יותר; והעד עבר פלילי מבחינתו של הנאשם 1. לא כך הם פני הדברים בעניינו של המשיב, ונראה כי ניתן להגיע למסקנה שכל חלופת מעצר לא תסכון, לפחות בשלב זה.

כידוע, מקום בו סבור בית המשפט, כי אין בנמצא חלופת מעצר, שיש בה כדי לאיין או להפיג את מסוכנותו של נאשם, בית המשפט אינו מחוייב לבחון חלופת מעצר קונקרטית (בש"פ 4187/13 בראזי נ' מדינת ישראל (18.06.2013)). סבורני, כי כך הוא הדבר בענייננו. המסוכנות האינהרנטית הטמונה במעשיו של המשיב; נסיבות ביצוע

העבירה החמורות במיוחד; ועברו הפלילי של המשיב, כל אלה מלמדים על כי אין למצוא, בשלב זה, חלופת מעצר, שיש בה כדי לצמצם את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.

זאת ועוד, לא מצאתי טעמים מיוחדים לסטות מהמלצת שירות המבחן בעניינו של המשיב, וגם אם הוצגו מפקחים ראויים, קיים ספק לגבי יכולתם להציב למשיב גבולות, וזאת לנוכח העובדה כי לאורך השנים הם התקשו להוות גורם מרסן עבורו, אשר ביכולתו למתן את התנהגותו פורצת הגבולות. בנסיבות אלה, ובהינתן התמונה העובדתית הכוללת, יש לקבל את ערר המדינה.

15. לסיכום, ולאחר בחינת המכלול, הגעתי לידי מסקנה, כי לא ניתן להסתפק במעצרו של המשיב בתנאי איזוק אלקטרוני, ולפיכך יש מקום לקבל את הערר ולהורות על המשך מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

16. סוף דבר, ערר המשיב נדחה בזאת, ואילו עררה של העוררת מתקבל. העורר יהיה נתון במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

ניתנה היום, כ"ב בסיון התשע"ח (5.6.2018).

ש ו פ ט